

Udvalgets Bøgne meget vønstte, at den ærede Marineminister nærmere vil forklare Meningen af. Vi ere os ikke bevidste at have smidt Arbejdet over paa andres Skuldre, men jeg maa tilføje den Dplysning, at den 21de November d. A. anmodede Udvalget Ministeren om en Konference om denne Sag, og uagtet gentagne Forespørgsler hos den ærede Minister, gif der Uge efter Uge, uden at det lykkedes at faa nogen Konference i Stand. Da Udvalgets Formand og dets Ordførere med hinanden havde drøftet Muligheden af at føre Sagen ned her i Tinget uden Ministerkonference, lykkedes det at faa Sagen bragt i Orden. Det kom til en Konference den 11te December, akkurat 3 Uger efter, at Udvalget havde anmodet derom. Naar den ærede Minister bebrejder Udvalget, at det i Løbet af 3 Uger ikke fuldstændig har kunnet udføre Lovens Bearbejdelse, tyder det rigtignok paa, at der ligger et meget stort og slidsomt Arbejde i det at være Marineminister, idet det ikke lykkedes den ærede Minister i de 3 Uger at faa Tid til Konference med dette Udvalg.

Idet jeg derpaa vender mig til Lovforslagets Indhold, maa jeg gøre det høje Ting opmærksomt paa, at det hidtil har været Regel i Lovgivningen at søge at interessere Beboerne for at fjerne de Brag, der ligge i vore Farvande. Det synes at være en meget fornuftig Regel, dels fordi den Fare, Brag kunne medføre for Sejladsen, derved ryddes bort, dels fordi der er visse Kapitaler i Bragene, som kunne gøres frugtbringende af de Folk, som beskæftige sig dermed. Det blev saaledes oplyst ved Behandlingen i Fjor, at 3 smaa Baade fra Kjøbenhavn havde i een Uge indbragt ca. 400,000 Pund Metal, opffistet fra Haubunden. Den Regel gaar altsaa gennem vor Lovgivning, at man bør bestræbe sig for at interessere Beboerne i Bragenes Fjernelse. Nu kunde det se ud, som om det foreliggende Lovforslag var sit modsat, nemlig som om det gif ud paa at frede de Brag, der ligge i de danske Farvande, saaledes at, naar Ministeriet havde lagt sin Haand paa et Brag, var det fredet i al Evighed og maatte aldrig nogen Sinde ryddes bort. Et saadant Princip ligger næppe i Ministerens Tanke. Udvalget er i hvert Fald gaaget ud fra, at ogsaa Ministeren, hvis der kunde findes en Form derfor, vønsttede at bibeholde den gamle Bestræbelse for at fjerne Bragene. Fisseriet af Brag fra dybt Vand er en forholdsvis ny Bestæftigelse her i Landet, den er 2½ a 3 Aar gammel og er kommen frem paa den Maade, at Godsejerne langs med Kysten have benyttet deres Forstrandsret til at forbyde

Stenfisserne at fiske Sten. Det kan være ganske tvivlsomt, om denne Fortolkning af Forstrandsrettigheden er rigtig, det er næppe det, der har ligget i den Ret, man den Gang gav Godsejerne, men saaledes som Forbudet nu imidlertid opfattes, have Stenfisserne ment at maatte efterkomme det og have for at faa anvendt deres Taljer, Ræder, Redskaber og Baade i de sidste 2—3 Aar givet sig til i stigende Grad at søge Brag paa dybt Vand, som Fisserne kun kunne optage ved Hjælp af Dykker, det giver sig af sig selv, og der er heller ikke hidtil indtruffet nogen Ulempe ved dette Bragfisseri. Imidlertid er Udvalget naturligvis enigt med Ministeren i, at en saadan Ulempe eventuelt vil kunne indtræde, og det er derfor rigtig i Tide at give Garantier dertil. For saa vidt Garantier overhovedet kunne gives for Færdsel paa Vandet. Derfor har Udvalget i sit Vøndringsforslag foreslaaet, at de, der fiske Brag paa dybt Vand, skulle gøre det ved Hjælp af en Dykker, at denne Dykker, naar Arbejdet er endt, skal afgive en Erklæring om, at Vandsojlen ikke er formindsket, og endelig, at saafremt der under Arbejdet rejses en eller anden Del paa Braget, en Spant, Blade eller lignende, skal denne tilbørlig afmærkes med Bøje eller Lanterne. Udvalget mener herved at have givet de relative Garantier, som Ministeren har søgt ved sit Forslag, samtidig med at vi have holdt os inden for Grænserne af den bestaaende Lovgivning, som altsaa gaar ud paa dette at søge at faa Bragene bort og søge at interessere Beboerne deri. Under Konferencen kom der fra Ministerens Side enkelte Dnykker frem, som Udvalget har taget Høyn til. Saaledes er det i Djeblippet Lovgivningens Fordring, at Bragfisserne, naar de ville begynde paa at fiske Brag, skulle meddele dette til Amtmanden; de skulle ikke have Amtmandens Tilladelse, men blot sende ham Anmeldelse. Ministeren har vønsttet, at denne Anmeldelse for Fremtiden skal stiles direkte til Marineministeren, og Udvalget, der ganske vist har set, at der kunde være lidt Ulempe derved, har dog godkendt denne Betragtning og stillet Forslag derom. Endvidere vønsttede Ministeren, at der skulde være en bestemt Tidsgrænse, saa at man ikke sit Lov til at blive ved, at fiske efter samme Brag i en Evighed, blot fordi man havde paabegyndt Arbejdet, og saa alligevel ikke sit noget gjort ved det; det maatte da en Gang have en Ende. Udvalget er gaaget ind derpaa, og Grænsen er sat saaledes, at Opffistning af saadanne Brag i Dybvande kun maa ske i Halvaaret Marts—August. Dette vil ikke medføre nogen virkelig Gene for dem, som